
หลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติกับการบูรณาการมาตรฐานประวัติศาสตร์ศึกษาและดนตรีศึกษาของชาติในสหรัฐอเมริกา

The National Jazz Curriculum and the Integration of History and Music Education Standards in the USA

ฐาณิศร์ สินธาร์ตนะ¹, ณัฐวุฒิ บริบูรณ์วิริย์²

Tanid Sintaratana¹, Natthawut Boriboonviree²

สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย^{1,2}

Music Education, Faculty of Education, Chulalongkorn University^{1,2}

ham.tanid@gmail.com¹, tuwahttan@gmail.com²

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประวัติความเป็นมาของหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกา และ 2) วิเคราะห์ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานประวัติศาสตร์ศึกษาและดนตรีศึกษาในหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกา หลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติถูกพัฒนาขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ Jazz In America ถูกกำกับดูแลโดยสถาบันเฮอรัปี แฮนคอก มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เยาวชนตระหนักในวัฒนธรรมของชาติผ่านกระบวนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน หลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติเป็นหลักสูตรที่มีการบูรณาการมาตรฐานประวัติศาสตร์ศึกษาของชาติ (National Standards for United States History) กับมาตรฐานดนตรีศึกษาของชาติ (National Standards for Music Education) หลักสูตรถูกออกแบบให้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนขั้นพื้นฐานในระดับ เกรด 5, 8 และ 11 โดยในแต่ละระดับประกอบไปด้วย 8 แผนการสอน มีรายละเอียดครอบคลุม หัวข้อ วัตถุประสงค์ กิจกรรม เนื้อหา และสื่อการเรียนการสอน สอดคล้องกับมาตรฐานประวัติศาสตร์ศึกษาและดนตรีศึกษา หลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติแสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์ในการผนวกการเรียนรู้ทางด้านดนตรีและประวัติศาสตร์เข้าด้วยกันผลลัพธ์คือแนวทางการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊สที่เชื่อมโยงเนื้อหาดนตรีแจ๊สกับกระบวนการคิดเชิงประวัติศาสตร์อย่างเป็นระบบ การศึกษาทำความเข้าใจหลักการและแนวคิดที่อยู่เบื้องหลังการพัฒนาหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาหลักสูตรดนตรีในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานของไทย

คำสำคัญ: ดนตรีแจ๊ส, หลักสูตรดนตรี, ประเทศสหรัฐอเมริกา, การศึกษาขั้นพื้นฐาน, ประวัติศาสตร์

Abstract

Jazz music is a valuable cultural heritage of the United States. The National Jazz Curriculum is a part of the Jazz In America project, supported by the Herbie Hancock Institute of Jazz, for the purpose of encouraging youth to appreciate the national culture through the basic education. The National Jazz Curriculum integrates the National Standards for United States History with National Standards for Music Education. The curriculum is designed to be a part of basic education in grade 5, grade 8 and grade 11, each level consists of 8 lesson plans with details covering topics, objectives, activities, content and teaching materials. Each lesson plan is designed to be consistent with national standards for history and music education. The National Jazz Curriculum shows the intention to reserve national heritage by connecting music and history learning together through basic education. The result is a guideline for learning jazz history that is systematically linked jazz music with historical thinking processes. This paper aims to 1) study history of the National Jazz Program and 2) analyzing the connection between history and music education standards in the National Jazz Curriculum that reveals its intention to reserve jazz as a national heritage. Thus, studying and understanding the principles and concepts behind the development of National Jazz Curriculum can be especially useful in the development of music curriculum for the basic education in Thailand.

Keywords: Jazz, Music Curriculum, USA, Basic Education, History

บทนำ

ดนตรีแจ๊สเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญของประเทศสหรัฐอเมริกา ถูกกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาโรงเรียนหลายแห่งจัดตั้งชมรมวงดนตรีแจ๊สที่ได้รับความนิยมอย่างจริงจังจากผู้เชี่ยวชาญแสดงให้เห็นถึงความพยายามในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในดนตรีแจ๊สให้กับเยาวชน การจัดทำหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกา (The National Jazz Curriculum) เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการนี้ โดยเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊สที่สามารถนำไปบูรณาการกับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กล่าวคือ หลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกา เชื่อมโยงกับมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้แก่ มาตรฐานประวัติศาสตร์ศึกษาและมาตรฐานดนตรีศึกษาของชาติ ซึ่งทำให้หลักสูตรมีรายละเอียดอ้างอิงกับตัวชี้วัดจากสองมาตรฐานดังกล่าว เป็นการเชื่อมโยงกับวิชาประวัติศาสตร์ ในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน และบูรณาการองค์ความรู้ทั้งด้านประวัติศาสตร์และดนตรีเข้าด้วยกันอย่างเป็นรูปธรรม ถูกจัดทำโดยผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในวงการดนตรีแจ๊ส การศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรดังกล่าวจะแสดงให้เห็นแนวคิดและวิธีการที่หลักสูตรเชื่อมโยงองค์ความรู้ต่างๆเข้าด้วยกันและเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรดนตรีในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานของไทย

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาประวัติความเป็นมาและพัฒนาการของหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกา
2. วิเคราะห์ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานประวัติศาสตร์ศึกษาและดนตรีศึกษาในหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกา

วิธีการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งได้ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติ ดังนี้

ผ่านการรับรองคุณภาพจากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (TCI.) อยู่ในกลุ่ม 1 | วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยธนบุรี

1) หลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติ (Jazz In America, 2019)

2) มาตรฐานประวัติศาสตร์ศึกษาแห่งชาติ (UCLA, 2019)

3) มาตรฐานดนตรีศึกษาแห่งชาติของ National Association for Music Education (NAfME) ปี 2004 การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาประวัติความเป็นมาและพัฒนาการของหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกา และวิเคราะห์ความเชื่อมโยงระหว่างแผนการสอนของหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติกับมาตรฐานภายนอกทั้งสอง ได้แก่ มาตรฐานประวัติศาสตร์ศึกษาแห่งชาติ และมาตรฐานดนตรีศึกษาแห่งชาติ ซึ่งพิจารณาจากตัวชี้วัดที่ปรากฏในแผนการสอนของหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติทั้งในระดับเกรด 5, 8 และ 11 โดยเน้นไปยังการศึกษาวิธีการออกแบบหลักสูตร ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาของหลักสูตรกับมาตรฐานภายนอก การพัฒนาความซับซ้อนของเนื้อหา และข้อสังเกตในหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติ

ประวัติความเป็นมาของหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกา

หลักสูตรแจ๊สแห่งชาติอเมริกาถูกพัฒนาขึ้นโดยโครงการแจ๊สอินอเมริกา (Jazz In America) ซึ่งเป็นหนึ่งโครงการของสถาบันเทโลเนียส มังก์ (Thelonious Monk Institute) สถาบันการศึกษาดนตรีแจ๊สที่ไม่แสวงหาผลกำไรที่ก่อตั้งเพื่อเป็นเกียรติแก่เทโลเนียส มังก์ (Thelonious Monk) นักเปียโนแจ๊สผู้บุกเบิกคนสำคัญในวงการดนตรีแจ๊สตั้งแต่ยุคสมัยทางดนตรีแจ๊สที่เรียกว่า บีบอบ (Bebop) ในช่วงกลางคริสต์ทศวรรษที่ 1940 และฮาร์ดบอบ (Hard Bop) ช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1950 (Gourse, 1997) และมังก์ยังผลักดันให้เกิดนักดนตรีแจ๊สรุ่นถัดมามากมาย อย่างเช่น บัด พาวล์ (Bud Powell) ซันนี่ รอลลินส์ (Sonny Rollins) เป็นต้น ในช่วงต้นทศวรรษ ค.ศ.1940 มังก์ได้งานเล่นประจำที่คลับมินตันส์ เพลย์เฮาส์ (Minton's Playhouse) และวงดนตรีของมังก์ได้เปิดโอกาสให้นักดนตรีแจ๊สที่เสร็จงานแสดงจากที่อื่น ๆ ขึ้นมาบรรเลงร่วมกัน (After Hours Jam Session) (Pinheiro, 2014)

สถาบันเทโลเนียส มังก์

สถาบันเทโลเนียส มังก์ ถูกก่อตั้งในปี ค.ศ.1986 โดยเทโลเนียส มังก์ที่ 3 (Thelonious Monk III) บุตรชายของเทโลเนียส มังก์ และนักร้องอุปรากร มาเรีย ฟิชเชอร์ (Maria Fisher) มีพันธกิจคือการจัดการเรียนรู้อินเตอร์แจ๊สในโรงเรียนให้กับเยาวชนทั่วโลกทั้งในระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา สร้างเสริมความคิดสร้างสรรค์ ความสนใจในดนตรีแจ๊ส และการให้เกียรติซึ่งกันและกันระหว่างวัฒนธรรม มีการจัดการแข่งขันดนตรีเพื่อสนับสนุนทุนการศึกษาแก่นักดนตรีแจ๊สที่มีฝีมือโดดเด่น มีการจัดการเฉลิมฉลองวันดนตรีแจ๊สสากล (International Jazz Day) ประจำปีในทุกวันที่ 30 เมษายนของทุกปี และจัดทำหลักสูตรดนตรีแจ๊สของสถาบันเอง (Herbie Hancock Institute of Jazz, 2019)

นับตั้งแต่ปี ค.ศ.2019 เป็นต้นมา สถาบันเทโลเนียส มังก์ ได้ถูกเปลี่ยนชื่อเป็น สถาบันเฮอริบี แฮนคอก (Herbie Hancock Institute) ตามชื่อนักเปียโนแจ๊สร่วมสมัยที่ดำรงตำแหน่งประธานสถาบันมาอย่างยาวนาน แฮนคอกนั้นได้สร้างคุณประโยชน์แก่วงการดนตรีแจ๊สมาตลอดเป็นระยะเวลาเกือบ 60 ปี ปัจจุบันสถาบันเฮอริบี แฮนคอก ตั้งอยู่ที่ Herb Alpert School of Music ในมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย รัฐลอสแอนเจลิส เปิดการเรียนการสอนหลักสูตรดนตรีแจ๊สระดับอุดมศึกษาที่มีระยะเวลาสองปี โดยจะคัดเลือกนักดนตรีที่มีฝีมือโดดเด่นจำนวนเพียงหนึ่งวงเพื่อรับทุนการศึกษาเต็มจำนวนและรวมถึงค่าใช้จ่ายรายเดือน นอกจากนี้สถาบันยังประกอบด้วยโครงการแจ๊สอินอเมริกา ซึ่งมีพันธกิจสำคัญในกาเผยแพร่ความรู้ด้านดนตรีแจ๊สแก่เยาวชนและบุคคลทั่วไป รวมถึงจัดตั้งโครงการแจ๊สอินอเมริกาก็ถูกจัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ.2000 โดยมีจุดประสงค์เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจด้านดนตรีแจ๊สให้แก่เยาวชนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา โครงการนี้มีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกา เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนในโรงเรียนได้นำหลักสูตรนี้ไปประยุกต์ใช้ในการสอนจุดเด่นของหลักสูตร คือ เนื้อหาที่เน้นย้ำความสำคัญของบริบททั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองที่บ่มเพาะให้เกิดดนตรีแจ๊สในยุคสมัยต่าง ๆ เนื้อหาของหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกาให้ความสำคัญการเรียนรู้แบบสหวิทยาการ (Interdisciplinarity) นอกจากนี้หลักสูตรยังมุ่งหวังที่จะกระตุ้นให้เกิดการสื่อสารระหว่างนักการศึกษา นักเรียน ผู้ปกครอง และคนในสังคมให้มากยิ่งขึ้น โดยสามารถเข้าถึงผ่านอินเทอร์เน็ตได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายผ่านเว็บไซต์ www.jazzinamerica.org (Jazz in America, 2019)

หลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกาถูกพัฒนาได้รับการควบคุมดูแลจากผู้มีประสบการณ์ทั้งในด้านสังคมศาสตร์ และดนตรีแจ๊ส โดยมีความผู้จัดทำด้านสังคมศาสตร์ เช่น ดร.แกรี บี. แนช (Dr. Gary B. Nash) ศาสตราจารย์ด้านประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย รัฐลอสแอนเจลิส และเดวิด วิจิลแลนเต (David Vigilante) รองผู้อำนวยการ National Center for History in the Schools คณะผู้จัดทำด้านดนตรีแจ๊สมีทั้งนักดนตรีและนักการศึกษาที่มีประสบการณ์มาหลายทศวรรษอย่าง เจบี ดิยาส (JB Dyas) และบ็อบ บลูเมนทอล (Bob Blumenthal) เป็นต้น

หลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติของประเทศสหรัฐอเมริกา

หลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติของประเทศสหรัฐอเมริกาบูรณาการกับการเรียนการสอนใน 3 ระดับชั้น ได้แก่ เกรด 5 เกรด 8 และเกรด 11 โดยมุ่งหวังให้เยาวชนได้รับความรู้เกี่ยวกับดนตรีแจ๊สในทุกช่วงชั้นของระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในประเทศสหรัฐอเมริกา (K-12) กล่าวคือหลักสูตรในระดับเกรด 5 เป็นตัวแทนของช่วงชั้นประถมศึกษา (Elementary School, Grade 1-6) หลักสูตรในระดับเกรด 8 เป็นตัวแทนของช่วงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (Middle School หรือ Junior High School, Grade 7-10) และหลักสูตรในระดับเกรด 11 จะเป็นตัวแทนของช่วงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (High School, Grade 11-12) โดยในแต่ละระดับมีแผนการสอน (Lesson Plan) สำหรับ 8 คาบเรียน แต่ละแผนการสอนประกอบด้วย 1. หัวข้อ (Topics) 2. มาตรฐาน (Standards) 3. วัตถุประสงค์ (Session Objectives) 4. อุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการสอน (Equipment) 5. สื่อการสอน (Materials) 6. รูปแบบกิจกรรม (Instructional Activities) 7. การประเมินผล (Assessment) และ 8. เนื้อหา (Outline)

สาระของแผนการสอนในแต่ละสัปดาห์สามารถจำแนกได้ 2 ประเภท คือ 1) ลักษณะและองค์ประกอบของดนตรีแจ๊ส และ 2) ประวัติศาสตร์และพัฒนาการของดนตรีแจ๊ส (ตารางที่ 1) ลักษณะและองค์ประกอบของดนตรีแจ๊สถูกกำหนดให้อยู่ในคาบเรียนลำดับแรก ๆ เพื่อเป็นบทนำให้ผู้เรียนได้เข้าใจลักษณะของดนตรีแจ๊สในภาพรวม ประกอบด้วยหัวข้อ ดนตรีแจ๊สคืออะไร? (What is Jazz?) เป็นคาบเรียนแรกในทุกระดับ ในระดับเกรด 8 และเกรด 11 มีสาระเพิ่มเติมที่คล้ายคลึงกัน คือ องค์ประกอบดนตรี (Musical Elements) และองค์ประกอบของดนตรีแจ๊ส (Elements of Jazz) โดยในระดับเกรด 8 มีความแตกต่างจากรดับอื่น คือ ได้เพิ่มเติมหัวข้อ บทบาทของเครื่องดนตรี (Roles of the Instruments)

สาระด้านประวัติศาสตร์และพัฒนาการของดนตรีแจ๊สมีสัดส่วนเวลาเรียนราว 3 ใน 4 ของเวลาเรียนทั้งหมด เป็นประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊สที่เรียงยุคสมัยทางดนตรีตามลำดับเวลา ตั้งแต่ยุคเริ่มแรกของดนตรีแจ๊สในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 จนถึงยุคปัจจุบัน เมื่อพิจารณาหัวข้อทั้งสามระดับ ประกอบด้วยยุคสมัยทางดนตรีแจ๊สที่คล้ายคลึงกันในทุกระดับ ได้แก่ ดนตรีแจ๊สยุคบุกเบิก ยุคดิกซีแลนด์ ยุคสวิง บ็อบบ์ คูลแจ๊ส ฮาร์ตบอบ อวองท์การ์ดแจ๊ส/ฟรีแจ๊ส พิวซันแจ๊ส แต่มีการเพิ่มเติมเนื้อหาในระดับที่สูงขึ้น เช่น การเพิ่มเนื้อหาเรื่อง โมดัลแจ๊ส ในระดับเกรด 11 โดยในคาบเรียนสุดท้ายของทุกระดับชั้นจะสรุปการเรียนการสอนในหัวข้อเดียวกัน คือ ดนตรีแจ๊สในปัจจุบันและอนาคต (Jazz Today, Jazz Tomorrow)

ตารางที่ 1 แสดงหัวข้อแผนการสอนในแต่ละคาบเรียนของหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกาในระดับเกรด 5, 8 และ 11

คาบเรียนที่	ระดับ		
	เกรด 5	เกรด 8	เกรด 11
1	ดนตรีแจ๊สคืออะไร?	ดนตรีแจ๊สคืออะไร?	ดนตรีแจ๊สคืออะไร?
2	ดนตรีแจ๊สยุคบุกเบิก	องค์ประกอบดนตรี	องค์ประกอบของดนตรีแจ๊ส
3	ยุคสวิง	บทบาทของเครื่องดนตรี	จุดเริ่มต้นของดนตรีแจ๊ส
4	ย่านฮาร์เลม	ดนตรีแจ๊สมาจากไหน?	ยุคสวิง
5	บ็อบบ์	ยุคดิกซีแลนด์และยุคสวิง	บ็อบบ์
6	คูลแจ๊ส	บ็อบบ์ คูลแจ๊ส และฮาร์ตบอบ	คูลแจ๊ส ฮาร์ตบอบ และโมดัลแจ๊ส
7	ฟรีแจ๊สและพิวซันแจ๊ส	ฟรีแจ๊สและพิวซันแจ๊ส	อวองท์การ์ดแจ๊ส ฟรีแจ๊ส; พิวซันแจ๊ส
8	ดนตรีแจ๊สในปัจจุบันและอนาคต	ดนตรีแจ๊สในปัจจุบันและอนาคต	ดนตรีแจ๊สในปัจจุบันและอนาคต

ที่มา: (Jazz in America, 2019)

มาตรฐานประวัติศาสตร์ศึกษาและดนตรีศึกษาแห่งชาติกับหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกา

หลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกาพัฒนาขึ้นบนพื้นฐานของการผสมผสานมาตรฐานการศึกษาสองมาตรฐานเข้าด้วยกัน คือ มาตรฐานประวัติศาสตร์ศึกษา (National Standards for United States History) และมาตรฐานดนตรีศึกษา (National Standards for Music Education) ซึ่งเป็นมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนในการศึกษาขั้นพื้นฐานตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงมัธยมศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกา มาตรฐานพร้อมด้วยตัวชี้วัดถูกใช้เป็นหลักกำกับในแต่ละแผนการสอน และมีผลต่อการกำหนดรายละเอียด วัตถุประสงค์ กิจกรรม เนื้อหา และสื่อการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับระดับการศึกษา และสอดคล้องกับทักษะและสาระที่มุ่งหวังในแต่ละคาบ

มาตรฐานประวัติศาสตร์แห่งชาติ (National Standards for United States History)

เป็นมาตรฐานที่ถูกกำหนดโดย The National Center for History in the Schools มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียลอสแอนเจลิส (UCLA) แบ่งการศึกษาประวัติศาสตร์ออกเป็นสองช่วงชั้น คือ 1) ระดับชั้นอนุบาล ถึงเกรด 4 และ 2) เกรด 5 ถึงเกรด 12 โดยแบ่งออกเป็น 2 มาตรฐานย่อยประกอบด้วย *การคิดเชิงประวัติศาสตร์ (Historical Thinking)* และ *สาระของประวัติศาสตร์ (Historical Content)* (UCLA, 2019)

ตารางที่ 2 แสดงมาตรฐานประวัติศาสตร์แห่งชาติในมาตรฐานย่อย *การคิดเชิงประวัติศาสตร์* และตัวชี้วัดภายใน

<i>การคิดเชิงประวัติศาสตร์</i>
<p>1) ความคิดด้านลำดับเวลา (Chronological Thinking)</p> <p>(1a) การจำแนกช่วงเวลาในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต</p> <p>(1b) การระบุโครงสร้างทางลำดับเวลาในเรื่องราวทางประวัติศาสตร์</p> <p>(1c) การกำหนดโครงสร้างทางลำดับเวลาสำหรับการพรรณนาเรื่องราวทางประวัติศาสตร์</p> <p>(1d) การคำนวณศักราช หรือช่วงเวลาในปฏิทินแบบต่าง ๆ</p> <p>(1e) การตีความข้อมูลและนำผลลัพธ์มาเรียบเรียงเป็นเส้นเวลา</p> <p>(1f) การลำดับเหตุการณ์และช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ เพื่ออธิบายความต่อเนื่องและความเปลี่ยนแปลง</p> <p>(1g) การเปรียบเทียบการนำเสนอการแบ่งยุคสมัยทางประวัติศาสตร์จากแหล่งข้อมูลที่แตกต่าง</p>
<p>2) ความเข้าใจในประวัติศาสตร์ (Historical Comprehension)</p> <p>(2a) การระบุที่มาของแหล่งข้อมูลทางประวัติศาสตร์</p> <p>(2b) การสร้างความหมายที่แท้จริงของงานเขียนทางประวัติศาสตร์ชิ้นใหม่</p> <p>(2c) การระบุถึงประเด็นคำถามหลักทางประวัติศาสตร์</p> <p>(2d) การระบุความแตกต่างระหว่างข้อเท็จจริงและการตีความทางประวัติศาสตร์</p> <p>(2e) การอ่านเรื่องราวทางประวัติศาสตร์อย่างมีจินตนาการ</p> <p>(2f) ความซาบซึ้งต่อมุมมองที่หลากหลายทางประวัติศาสตร์</p> <p>(2g) การอ่านข้อมูลบนแผนที่ทางประวัติศาสตร์</p> <p>(2h) การใช้ประโยชน์จากข้อมูลรูปภาพและคณิตศาสตร์</p> <p>(2i) การเชื่อมโยงศิลปะ วรรณกรรม และดนตรี กับเรื่องราวทางประวัติศาสตร์</p>

<i>การคิดเชิงประวัติศาสตร์</i>
<p>3) การวิเคราะห์และตีความประวัติศาสตร์ (Historical Analysis and Interpretation)</p> <p>(3a) การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของชุดความคิดที่แตกต่างกัน</p> <p>(3b) การพิจารณามุมมองทางประวัติศาสตร์ที่หลากหลาย</p> <p>(3c) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลที่หลากหลาย ได้แก่ ปัจเจกบุคคล อิทธิพลทางความคิด และความเป็นไปได้</p> <p>(3d) การเปรียบเทียบยุคสมัยและพื้นที่เพื่ออธิบายประเด็นปัญหา</p> <p>(3e) การจำแนกกระบวนทัศน์ที่เห็นที่ไม่มีมูลกับการตั้งสมมติฐานจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์</p> <p>(3f) การเปรียบเทียบการแข่งขันกันทางการนำเสนอเรื่องราวทางประวัติศาสตร์</p> <p>(3g) การนำเสนอความเป็นไปได้ทางประวัติศาสตร์ที่แตกต่างออกไป</p> <p>(3h) การพิจารณาถึงความไม่แน่นอนในการตีความทางประวัติศาสตร์</p> <p>(3i) การประเมินความคิดเห็นที่แตกต่างกันระหว่างนักประวัติศาสตร์</p> <p>(3j) การตั้งสมมติฐานอิทธิพลของอดีต</p>
<p>4) ความสามารถในการค้นคว้าทางประวัติศาสตร์ (Historical Research Capabilities)</p> <p>(4a) การตั้งคำถามทางข้อมูลทางประวัติศาสตร์</p> <p>(4b) การสืบค้นข้อมูลทางประวัติศาสตร์</p> <p>(4c) การตรวจสอบข้อมูลทางประวัติศาสตร์</p> <p>(4d) การระบุถึงความไม่สมบูรณ์ในข้อมูล และจัดระเบียบความรู้บนพื้นฐานของมุมมองด้านเวลาและสถานที่</p> <p>(4e) การวิเคราะห์เชิงปริมาณ</p> <p>(4f) การสนับสนุนการตีความด้วยหลักฐานทางประวัติศาสตร์</p>
<p>5) การวิเคราะห์ประเด็นทางประวัติศาสตร์และการตัดสินใจ (Historical Issues-Analysis and Decision-Making)</p> <p>(5a) การระบุประเด็นและปัญหาในอดีต</p> <p>(5b) การจัดระเบียบหลักฐานของเหตุการณ์ก่อนหน้า</p> <p>(5c) การระบุเหตุการณ์ลำดับก่อนหน้าทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง</p> <p>(5d) การประเมินผลลัพธ์ของการกระทำที่แตกต่าง</p> <p>(5e) การกำหนดบริบทหรือผลลัพธ์ของการกระทำในประเด็นต่าง ๆ</p> <p>(5f) การประเมินผลจากการตัดสินใจต่าง ๆ ทางประวัติศาสตร์</p>

ตารางที่ 3 แสดงมาตรฐานประวัติศาสตร์แห่งชาติในมาตรฐานย่อย *สาระของประวัติศาสตร์* และตัวชี้วัดภายใน

<i>สาระของประวัติศาสตร์</i>
<p>1) การค้นพบโลกที่สาม ค.ศ.1450-1620</p> <p>1(1) ลักษณะเชิงเปรียบเทียบของสังคมอเมริกัน ยุโรปตะวันตก และแอฟริกาตะวันตกที่มีปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้นหลังจากปี ค.ศ.1450</p> <p>1(2) การสำรวจและล่าอาณานิคมของยุโรปตอนต้นส่งผลต่อวัฒนธรรมและนิเวศวิทยาของทวีปอเมริกาที่เชื่อมโยงกันอย่างไร</p>
<p>2) การล่าอาณานิคมและการตั้งถิ่นฐาน ค.ศ.1585-1763</p> <p>2(1) สาเหตุที่ทวีปอเมริกาเป็นที่สนใจของชาวยุโรป การขนส่งทาสจากทวีปแอฟริกาไปยังประเทศในอาณานิคมยุโรป และความพยายามของยุโรปในการปกครองอเมริกาตะวันออกและแถบแคริบเบียน</p> <p>2(2) การเมือง ศาสนา และชนบทประเพณีทางสังคมก่อตัวขึ้นในประเทศอาณานิคมอังกฤษอย่างไร</p> <p>2(3) คุณค่าและชนบทประเพณีของวิถีชีวิตชาวยุโรปทางด้านเศรษฐกิจ ในประเทศอาณานิคม และการค้าทาสเปลี่ยนแปลงรูปแบบการใช้ชีวิตของชาวยุโรปและชาวแอฟริกันในทวีปอเมริกาอย่างไร</p>

<i>สาระของประวัติศาสตร์</i>
<p>3) การปฏิวัติและชาติใหม่ ค.ศ.1754-1820</p> <p>3(1) สาเหตุของการปฏิวัติอเมริกัน แนวคิดและความสนใจที่เกี่ยวข้องในการผลักดันให้เกิดกระแสการปฏิวัติ และเหตุผลที่ชาวอเมริกันได้รับชัยชนะ</p> <p>3(2) ผลกระทบของการปฏิวัติอเมริกันด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม</p> <p>3(3) ธรรมเนียมปฏิบัติของรัฐบาลระหว่างช่วงการปฏิวัติอเมริกัน และการทบทวนระหว่าง ค.ศ.1787-1815 ที่ได้สร้างรากฐานระบบการเมืองอเมริกันบนพื้นฐานรัฐธรรมนูญและบัญญัติสิทธิ</p>
<p>4) การขยายถิ่นฐานและการปฏิรูป ค.ศ.1801-1861</p> <p>4(1) การขยายอาณาเขตของประเทศสหรัฐอเมริการะหว่างปี ค.ศ.1801 ถึง 1861 และผลกระทบด้านความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจภายนอกประเทศกับกลุ่มชนพื้นเมืองอเมริกัน</p> <p>4(2) การปฏิวัติอุตสาหกรรม การขยายตัวของกาอพยพ,การค้าทาส,อาณาเขตทางตะวันตก เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของชาวอเมริกันและนำไปสู่ความตึงเครียดด้านเขตแดนอย่างไร</p> <p>4(3) การขยายตัว ข้อจำกัด และการจัดระบบใหม่ของการเมืองประชาธิปไตย ช่วงหลังปี ค.ศ.1800</p> <p>4(4) ที่มาและลักษณะของวัฒนธรรม ศาสนา และกระแสการปฏิรูปทางสังคมในช่วงก่อนสงครามกลางเมืองของประเทศสหรัฐอเมริกา</p>
<p>5) สงครามกลางเมืองและการวางรากฐานสังคมใหม่ ค.ศ.1850-1877</p> <p>5(1) สาเหตุของสงครามกลางเมือง</p> <p>5(2) ผลลัพธ์และลักษณะของสงครามกลางเมือง และผลกระทบต่อชาวอเมริกัน</p> <p>5(3) แผนการสร้างชาติใหม่ สำเร็จหรือล้มเหลวอย่างไรบ้าง</p>
<p>6) พัฒนาการของยุคอุตสาหกรรมในประเทศสหรัฐอเมริกา ค.ศ.1870-1900</p> <p>6(1) การเติบโตของบริษัท อุตสาหกรรมหนัก และเกษตรกรรมเครื่องจักร เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตชาวอเมริกันอย่างไร</p> <p>6(2) การอพยพครั้งใหญ่หลังปี ค.ศ.1870 รูปแบบสังคมใหม่ วิกฤต และการพัฒนาแนวคิดความเป็นหนึ่งเดียวของชาติ ท่ามกลางการเติบโตของความหลากหลายทางวัฒนธรรม</p> <p>6(3) การปรากฏขึ้นของขบวนการแรงงานอเมริกัน และประเด็นทางการเมืองได้สะท้อนความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจอย่างไร</p> <p>6(4) นโยบายของสหพันธรัฐด้านชนเผ่าอินเดียนแดงและนโยบายของประเทศสหรัฐอเมริกาด้านชาวต่างชาติ หลังสงครามกลางเมือง</p>
<p>7) การพัฒนาของประเทศสหรัฐอเมริกายุคสมัยใหม่ ค.ศ.1890-1930</p> <p>7(1) กลุ่มคนแนวคิดแบบก้าวหน้าและอื่น ๆ กล่าวถึงกับปัญหาของทุนนิยมอุตสาหกรรม ความเป็นเมือง และการทุจริตทางการเมืองอย่างไร</p> <p>7(2) บทบาทที่เปลี่ยนแปลงของประเทศสหรัฐอเมริกาในเวทีโลกช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1</p> <p>7(3) ประเทศสหรัฐอเมริกาเปลี่ยนแปลงจากช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ไปสู่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่อย่างไร</p>
<p>8) ยุคภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่และสงครามโลกครั้งที่ 2 ค.ศ.1929-1945</p> <p>8(1) สาเหตุของภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ และผลกระทบต่อสังคมอเมริกัน</p> <p>8(2) สัญญาใหม่กล่าวถึงภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ เปลี่ยนแปลงสหพันธรัฐอเมริกัน และริเริ่มหน่วยงานสังคมสงเคราะห์อย่างไร</p> <p>8(3) สาเหตุและผลลัพธ์ของสงครามโลกครั้งที่ 2 ลักษณะของสงครามทั้งในและต่างประเทศ และการเปลี่ยนแปลงบทบาทของประเทศสหรัฐอเมริกาในเวทีโลก</p>
<p>9) ประเทศสหรัฐอเมริกาช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ค.ศ.1945-ช่วงต้นทศวรรษ 1970</p> <p>9(1) ความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจและการปฏิรูปสังคมหลังสงครามโลกครั้งที่ 2</p> <p>9(2) อิทธิพลทางการเมืองทั้งในและระหว่างประเทศของสงครามเย็น และความขัดแย้งในประเทศเกาหลีและประเทศเวียดนาม</p> <p>9(3) นโยบายในประเทศหลังสงครามโลกครั้งที่ 2</p> <p>9(4) การต่อสู้เพื่อความเท่าเทียมทางเพศและสีผิว</p>
<p>10) ประเทศสหรัฐอเมริกายุคร่วมสมัย (Contemporary United States) ค.ศ.1968-ปัจจุบัน</p> <p>10(1) พัฒนาการทางการเมืองในประเทศและต่างประเทศในปัจจุบัน</p> <p>10(2) พัฒนาการด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมในประเทศสหรัฐอเมริกายุคร่วมสมัย</p>

ที่มา: (UCLA, 2019)

ตารางที่ 7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดย่อยในมาตรฐานย่อย *สาระของประวัติศาสตร์* กับแผนการสอนระดับเกรด 5

คาบ เรียน	มาตรฐานย่อย <i>สาระของประวัติศาสตร์</i> ระดับเกรด 5									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2							(1c)			
3							(1c)			
4							(3c)			
5									(a1)	
									(b1)	
6									(b1)	
7										
8										(d2)

ตารางที่ 8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดย่อยในมาตรฐานย่อย *สาระของประวัติศาสตร์* กับแผนการสอนระดับเกรด 8

คาบ เรียน	มาตรฐานย่อย <i>สาระของประวัติศาสตร์</i> ระดับเกรด 8									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1		(c3)								
2										
3			(a3) (b3)		(a3)					
4				(a1) (d2)	(b3)	(c2)				
5							(c3)	(b1)		
6									(a1)	
									(b1)	
7									(a4)	
8									(a4)	(d2)

ตารางที่ 9 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดย่อยในมาตรฐานย่อย *สาระของประวัติศาสตร์* กับแผนการสอนระดับเกรด 11

คาบ เรียน	มาตรฐานย่อย <i>สาระของประวัติศาสตร์</i> ระดับเกรด 11									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										(d2)
2										(d2)
3		(c3)				(b2) (c2)	(3c)			
4								(b1) (a2) (c3)		
5							(a3) (c3)			
6									(a1) (b1)	
7									(a4)	(a2)
8										(a2) (d2)

ที่มา: (Jazz in America, 2019)

การแบ่งมาตรฐานประวัติศาสตร์ศึกษาออกเป็น 2 มาตรฐานย่อย ทำให้เกิดความชัดเจนในการออกแบบหลักสูตร เป็น การแยกสิ่งที่ผู้เรียน *ควรคิด* กับสิ่งที่ผู้เรียน *ควรรู้* ออกจากกัน ซึ่งแม้หลักสูตรจะออกแบบจากการแยกส่วน แต่ผลลัพธ์ที่ได้ทำให้เกิดความเชื่อมโยงและการพัฒนาองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ

การเชื่อมโยงหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติเข้ากับมาตรฐานประวัติศาสตร์ศึกษาแห่งชาติ ทำให้การเรียนรู้ประวัติศาสตร์ ดนตรีที่เกิดขึ้นแตกต่างจากหลักสูตรอื่น ๆ เนื่องจากมาตรฐานประวัติศาสตร์ศึกษาแห่งชาติได้เน้นย้ำทั้งวิธีคิด การเชื่อมโยงหาเหตุ และผล และการถกเถียงทางประวัติศาสตร์ในมาตรฐานย่อย *ความคิดทางประวัติศาสตร์* ซึ่งเป็นการฝึกฝนให้ผู้เรียนตั้งคำถามกับ เรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีต ซึ่งนับได้ว่าเป็นจุดเด่นของหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติ

มาตรฐานดนตรีศึกษาแห่งชาติ National Standards for Music Education

เป็นมาตรฐานที่ถูกออกแบบโดยองค์กรดนตรีศึกษา The National Association for Music Education (NAfME) ในปี ค.ศ.1994 ครอบคลุมการศึกษาดนตรีในการศึกษาขั้นพื้นฐานสามช่วงชั้น คือ 1) อนุบาลถึงเกรด 4 2) เกรด 5 ถึงเกรด 8 และ 3) เกรด 9 ถึงเกรด 12 ในแต่ละระดับชั้น ประกอบด้วย 9 มาตรฐานย่อย ได้แก่ (1) การขับร้องเดี่ยวและกลุ่มในบทเพลงที่หลากหลาย (2) การบรรเลงเครื่องดนตรีเดี่ยวและกลุ่มในบทเพลงที่หลากหลาย (3) การด้นสดทำนอง แปรทางทำนอง และการบรรเลงประกอบ (4) การประพันธ์และเรียบเรียงดนตรีตามคำสั่งที่ระบุ (5) การอ่านและเขียนโน้ตดนตรี (6) การฟังเพื่อวิเคราะห์และอธิบายดนตรี (7) การประเมินค่าบทประพันธ์และการแสดงดนตรี (8) ความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับศิลปะแขนงอื่น รวมถึงหลักการอื่น นอกเหนือศิลปะ (9) ความเข้าใจดนตรีในแง่ความสัมพันธ์กับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม

เมื่อพิจารณามาตรฐานย่อยทั้งหมด พบว่าประกอบไปด้วยมาตรฐานที่ให้ความสำคัญกับทักษะการปฏิบัติดนตรีในข้อที่ (1) ถึง ข้อที่ (5) และมาตรฐานที่ให้ความสำคัญกับทักษะการคิดวิเคราะห์ในข้อที่ (7) ถึงข้อที่ (9) ส่วนมาตรฐานย่อย (6) การฟังเพื่อวิเคราะห์และ อธิบายดนตรี ให้ความสำคัญกับทั้งทักษะด้านการปฏิบัติดนตรีและทักษะการคิดวิเคราะห์ โดยแต่ละมาตรฐานย่อยจะมีรายละเอียด ตัวชี้วัดที่พัฒนาความซับซ้อนไปตามช่วงชั้น เช่น ในมาตรฐานย่อย (9) ช่วงชั้นอนุบาลถึงเกรด 4 มีตัวชี้วัด (9a) คือ ระบุแนวดนตรีจาก ตัวอย่างบทเพลงในช่วงเวลาที่หลากหลายทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ส่วนในช่วงชั้นเกรด 5 ถึงเกรด 8 จะมีรายละเอียดตัวชี้วัด (9a) ที่ซับซ้อนขึ้น โดยระบุว่าผู้เรียนต้องสามารถจัดประเภทแนวดนตรีเหล่านั้นได้ด้วย (MENC, 1994) ซึ่งลักษณะของมาตรฐานดนตรีศึกษานั้น มีความคล้ายคลึงกับมาตรฐาน ศ.2.2 สารที่ 2 (ดนตรี) ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานของไทย

ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานดนตรีศึกษากับหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกา

ในระดับเกรด 5 หลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติให้ความสำคัญกับมาตรฐานดนตรีศึกษาที่เน้นทักษะปฏิบัติดนตรี สังเกต ได้จากตารางที่ 9 พบว่าให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการปฏิบัติดนตรีในมาตรฐานย่อยที่ (1) และ (6) และให้ความสำคัญกับการ พัฒนาทักษะการปฏิบัติดนตรีในมาตรฐานย่อยที่ (3) และ (4) รองลงมา มาตรฐานย่อยที่ปรากฏมีความสอดคล้องกับรูปแบบกิจกรรมที่มัก ปรากฏเป็นการผสมผสานทักษะการปฏิบัติดนตรีที่หลากหลายเข้ากับการเล่นันทานประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊ส เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มี ปฏิสัมพันธ์ในลักษณะการประพันธ์หรือการด้นสดคำกลอนให้สอดคล้องกับบทเพลงที่จัดเตรียมไว้ให้ นอกจากนี้ยังปรากฏการให้ความสำคัญ กับมาตรฐานด้านการคิดวิเคราะห์ในมาตรฐานย่อยที่ (9) ซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบกิจกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงดนตรีกับ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม อย่างไรก็ตามมาตรฐานย่อย (7) และ (8) มีวัตถุประสงค์ในการประเมินค่าดนตรีและเชื่อมโยงองค์ความรู้ ดนตรีกับศาสตร์อื่น ๆ ตามลำดับ แต่เมื่อพิจารณาแผนการสอน กลับไม่พบกิจกรรมและเนื้อหาที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ดังกล่าว

ในระดับเกรด 11 มาตรฐานดนตรีศึกษาที่เน้นทักษะปฏิบัติดนตรีถูกลดความสำคัญลง เน้นย้ำเพียงทักษะการฟังที่มุ่งเน้น ให้เกิดความเข้าใจทางดนตรีดังปรากฏในมาตรฐานย่อยที่ (6) และ (9) โดยมาตรฐานย่อยมีความสอดคล้องกับรูปแบบกิจกรรมที่จะเน้น การอ่านและการฟังสื่อเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊สที่หลักสูตรจัดเตรียมไว้ให้ จากนั้นจึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อภิปรายใน ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เสนอความคิดเห็นของตนและหาเหตุผลที่น่าเชื่อถือรองรับ (แผนการสอนใน

ระดับเกรด 8 ไม่ปรากฏมาตรฐานดนตรีศึกษา ทำให้ไม่สามารถวิเคราะห์ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานและหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติได้ อนุมานว่าอาจเกิดความผิดพลาดในการเผยแพร่หลักสูตร)

จากตารางที่ 9 และ 10 เห็นได้ว่า ทุกระดับชั้นได้ให้ความสำคัญกับมาตรฐานข้อ (6) และ (9) ซึ่งสามารถสังเกตความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานกับรูปแบบกิจกรรมได้จากรูปแบบการเรียนการสอนประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊ส ที่มีปรากฏควบคู่ไปกับการฟัง ซึ่งโดยมากเป็นการฟังระดับความเข้าใจ อันเป็นผลจากการศึกษาเรื่องราวของบทเพลงอย่างจริงจัง รูปแบบกิจกรรมมักปรากฏในลักษณะที่ให้ผู้เรียนระบุถึงสิ่งที่ได้ยินในบทเพลง ทั้งในด้านองค์ประกอบดนตรี เช่น สามารถอธิบายรูปแบบ (Form) ของบทเพลงแจ๊สที่ได้ฟังอยู่ รวมถึงระบุที่มาของเสียงในด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เช่น สามารถระบุชื่อศิลปินแจ๊สที่บรรเลงจากบทเพลงที่ได้ยิน สามารถวิเคราะห์ดนตรีจากวัฒนธรรมต่าง ๆ เป็นต้น

ตารางที่ 10 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานดนตรีศึกษากับแผนการสอนในระดับเกรด 5

คาบเรียน	มาตรฐานดนตรีศึกษา ระดับเกรด 5								
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	•		•	•		•	•		•
2						•			•
3	•			•		•	•		•
4	•					•	•	•	•
5	•					•		•	•
6						•			•
7						•		•	•
8	•		•				•		•

ตารางที่ 11 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานดนตรีศึกษากับแผนการสอนในระดับเกรด 11

คาบเรียน	มาตรฐานดนตรีศึกษา ระดับเกรด 11								
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									•
2						•			
3						•			•
4						•			•
5						•			•
6						•			•
7						•			•
8						•			•

ที่มา: (Jazz In America, 2019)

บทสรุป

การวิเคราะห์หลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกาแสดงให้เห็นถึงเจตนาของหลักสูตรในการผสมผสานการเรียนการสอนประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊สเข้ากับรูปแบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยการบูรณาการเรียนการสอนใน 3 ระดับชั้น ได้แก่ เกรด 5, 8 และ 11 เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้เกี่ยวกับดนตรีแจ๊สในทุกช่วงชั้นของระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน หลักสูตรได้นำมาตรฐาน

ประวัติศาสตร์ศึกษาแห่งชาติและมาตรฐานดนตรีศึกษาแห่งชาติซึ่งเป็นมาตรฐานสำหรับการศึกษาระดับพื้นฐาน มาใช้เป็นหลักเพื่อกำหนดรายละเอียดต่าง ๆ ของแผนการสอน

แผนการสอนในแต่ละระดับของหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติถูกออกแบบให้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานประวัติศาสตร์ศึกษาแห่งชาติซึ่งประกอบด้วยมาตรฐานย่อย 2 มาตรฐาน คือ 1) *ความคิดทางประวัติศาสตร์* และ 2) *สาระของประวัติศาสตร์* โดยในมาตรฐาน *ความคิดทางประวัติศาสตร์* ตัวชี้วัดถูกออกแบบให้มีความซับซ้อนตามระดับขั้นที่สูงขึ้น และในมาตรฐานย่อย *สาระของประวัติศาสตร์* ตัวชี้วัดถูกออกแบบให้มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอนในแต่ละระดับขั้น ในด้านความสัมพันธ์กับมาตรฐานดนตรีศึกษาแห่งชาติ หลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการปฏิบัติดนตรีที่หลากหลายในระดับขั้นต้น จากนั้นทักษะการปฏิบัติดนตรีจะถูกลดความสำคัญและเน้นไปยังทักษะการฟังเพื่อทำความเข้าใจในดนตรีในระดับขั้นสูง

การศึกษาดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกานอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพหลักสูตรดนตรีในประเทศไทยแล้ว ยังสามารถนำไปประยุกต์เพื่อพัฒนาหลักสูตรสำหรับดนตรีพื้นบ้านในประเทศไทยได้ เพื่อเป็นการอนุรักษ์ดนตรีพื้นบ้านไทยในฐานะมรดกทางวัฒนธรรมของชาติผ่านระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน เนื่องจากดนตรีแจ๊สและดนตรีพื้นบ้านไทยต่างมีฐานะเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติเช่นเดียวกัน

จุดเด่นของหลักสูตรดนตรีแจ๊สแห่งชาติไม่ได้เน้นไปที่การพัฒนาทักษะการปฏิบัติดนตรี แต่เป็นการพัฒนาให้เกิดความซาบซึ้งทางดนตรีผ่านทักษะการฟังและการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ โดยหลักสูตรไม่ได้ต้องการผลิตนักดนตรีที่มีความชำนาญในการบรรเลง แต่มีเป้าหมายเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจด้านดนตรีแก่ผู้เรียนโดยทั่วไป ซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับบริบทของสถานศึกษาในประเทศไทยที่มีปัจจัยด้านความพร้อมเหมาะสมกับการเรียนรู้ความเป็นนักดนตรี (Musicianship)

การศึกษาดนตรีแจ๊สแห่งชาติอเมริกานอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพหลักสูตรดนตรีในประเทศไทยแล้ว ยังสามารถนำไปประยุกต์เพื่อพัฒนาหลักสูตรสำหรับดนตรีพื้นบ้านในประเทศไทยได้ เนื่องจากดนตรีแจ๊สและดนตรีพื้นบ้านไทยต่างมีฐานะเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติเช่นเดียวกัน โดยสามารถปรับการเรียนรู้อิงห้องเรียนให้สอดคล้องกับตัวชี้วัดของหลักสูตร เพื่อให้เน้นการตั้งคำถาม การถกเถียง การตีความ และการสืบค้นทางประวัติศาสตร์ เพื่อเป็นการอนุรักษ์ดนตรีพื้นบ้านไทยอย่างยั่งยืนในฐานะมรดกทางวัฒนธรรมของชาติผ่านระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน

เอกสารอ้างอิง

- Gourse, L. (1997). *Straight, No Chaser: The Life and Genius of Thelonious Monk*. New York: Schirmer.
- Herbie Hancock Institute of Jazz. (2019). *History*. Retrieved 20 February, 2019, from <https://hancockinstitute.org>
- Jazz in America. (2019). *Philosophy*. Retrieved 20 February, 2019, from <http://www.jazzinamerica.org/Overview/Philosophy>
- MENC. (1994). *The school music program: a new vision: the K-12 national standards, preK standards, and what they mean to music educators*. Reston, VA: Music Educators National Conference.
- Pinheiro, R. (2014). The Jam Session and Jazz Studies. *International Review of the Aesthetics and Sociology of Music*, 45(2), 335-344.
- ULCA. (2019). *History Standards*. Retrieved 20 February, 2019, from <https://phi.history.ucla.edu/nchs/history-standards/>